

JOSÉ LUÍS PEIXOTO

Az örökkévaló magyarázata

*az idő lassan mindent átformál az időben,
a gyűlölet időbe fordul, a szerelem
időbe fordul, a kín átformálódik az
időben.*

*minden, amiről úgy tartjuk, hogy mélyen van,
lehetetlen, állandó és megváltoztathatatlan,
lassan átalakul az időben.*

*az idő magában nem a semmi.
a semmi időszaka a semmi.
bár örökkévaló nem létezik,
csak az örökkévaló az, ami létezik.*

*rajtam tartott szemed pillanatai jelentették a végtelent.
mosolyod pillanatai adták a végtelent.
ragyogó fényű tested jelentette a végtelent,*

a végtelen lettél a végsőkig.

Úgy csinálunk, mintha rendben volna minden

*úgy csinálunk, mintha rendben volna minden, megtépzott
és a múlt vasruhájába burkolt testek, égésnyomok
bent a testben, a beszélgetések mélyén riadt sikolyok:
úgy csinálunk, mintha rendben volna minden, rám nézel, és tudod:
az utca, ahol találkozik a szemünk, az éjszaka:
az emberek nem képzelnék: olyan nevetségesek az emberek,
olyan szánalmasak: az emberek beszélnek, és nem képzelnék:
becsukódunk: úgy csinálunk, mintha rendben volna minden:
egyforma, forró vér a bőr alatt, bármi előtt, minden egyes napon,
félelemvihar a mosolygó ajkakon: tényleg meghalok?,
kérdzem magam: tényleg meghalok? Csak rám nézel, és tudod:
tüzes vasak, láng, csönd és eső, ami nem beszélhet:
szerelem és halál: úgy csinálunk, mintha rendben volna minden:
kell az a mosoly: az óceán eléget, a tűzvész megfojt.*

Lipp Márta fordításai